

פאפיראסן

Papirosn

טעקסט: הערמאן יאבלאקאוו

Moderato

A kal-te nakht a ne-pel-di-ke finster u-metum, shteyt a yin-ge-le far troyert un kukt zikh arumt Fun
 re-gn shittst im nor a vant, a ko-shi-kl halt er in hant, un zay-ne oy-gn be-tn ye-dn shtum. Ikh
 hob shoyn nit keyn koyekh mer a - rumtsugeyn in gas, hunge-rik un op-ge-ri-sn funem re-gn nas. Ikh
 shlep a-rum zikh fun ba-gi-nen, key-ner git nit tsu far-di-nen, a - le la-khn, ma-khn fun mir
 shpas. Ku-pi-tye koyft zhe, koyft zhe pa - pi - ro - sn, tru - ke-ne, fun re - gn nit far -
 go - sn. koyft zhe bi-lik be-ne-mo-nes, koyft un hot oyf mir rakh mones, ra-te-vet fun hunget mikh a -
 tsind! Ku-pi-tye koyft zhe shvebelakh an - ti - kn, der-mit vert ir a yo-si-ml derk-vi - kn. Um-
 zisr mayn shrayen un mayn loy-fn, keyner git bay mir nit koyfn, oysgeyn vel ikh mu-zn vi a hunt...

רעפֿרען:

קופישע קויפט זשע קויפט זשע פאפיראסן,
 טרוקענע פֿון רעגן גיט פֿארנאסן.
 קויפט זשע ביליק בנאמנות,
 קויפט און האָט אויף מיר רחמנות,
 ראטעוועט פֿון הונגער מיך אַצינד!

א קאלטע נאַכט א נעפֿלדיקע פֿינצטער אומעטום,
 שטייט א יינגעלע פֿארטרויערעט און קוקט זיך ארום.
 פֿון רעגן שיצט אים נאָר א וואַנט,
 א קאָשיקל האַלט ער אין האַנט,
 און זיינע אויגן בעטן יעדן שטום.

איך האָב שוין גיט קיין בוח מער אַרומצוגיין אין גאס,
 הונגערדיק און אָפֿגעריסן פֿונעם רעגן גאס.
 איך שלעפֿ אַרום זיך פֿון באַניגען,
 קיינער גיט נישט צו פֿאַרדינען,
 אלע לאַבן מאַכן פֿון מיר שפּאַס.

קופטייע קויפֿט זשע שוועבעלאַך אַנטיקן,
דערמיט ווערט איר אַ יתומל דערקוויקן.
אומזיסט מיין שרייען און מיין לויפֿן,
קיינער וויל בייַ מיר נישט קויפֿן,
אויסגיין וועל איך מוזן ווי אַ הונט...

מיין טאַטע אין מלחמה האָט פֿאַרלוירן זיינע הענט,
מיין מאַמע האָט די צרות מער אויסהאַלטן נישט געקענט;
יונג אין קבר זי געטריבן,
בין איך אויף דער וועלט פֿאַרבליבן,
אומגליקלעך און עלנט ווי אַ שטיין.

ברעקלעך קלייב איך אויף צום עסן אויף דעם אלטן מאַרק,
אַ האַרמע באַנק איז מיין געלעגער אין דעם קאַלטן פֿאַרק.
אין דערצו די פֿאַליציאַנטן,
שלאָגן מיד מיט שווערן קאַנטן,
ס'העלפט נישט מיין געבעט און מיין געוויין.

איך האָב געהאַט אַ שוועסטערל אַ קינד פֿון דער נאַטור,
מיט מיר צוזאַמען זיך געשלעפט האָט זי אַ גאַנצן יאָר.
מיט איר געווען איז מיר פֿיל גרינגער,
לייכטער ווערן פֿלעגט דער הונגער,
ווען איך פֿלעג אַ קוק טאָן נאָר אויף איר.

מיטאַמאַל געוואָרן איז זי שוואַך און זייער קראַנק,
אויף מייןע הענט איז זי געשטאַרבן אויף אַ גאַסן באַנק,
און אז איך האָב זי פֿאַרלוירן,
האָב איך אַלץ שוין אָנגעוויירן,
זאָל דער טויט שוין קומען אויך צו מיר.